

Kto uverí
tvojmu príbehu,
ak jediný
svedok zomrel?

**KDE SA
ZAČÍNA
NENÁVIŠŤ**

Rachel Abbottová

Rachel Abbott
AND SO IT BEGINS

Copyright © 2018 Black Dot Publishing Limited

Translation © 2019 by Jana Seichertová

Jacket design © 2019 by Diana Delevová

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6939-2

PROLÓG

I

Takto sa to teda končí...

Už mi je jasné, že jedna z nás musí zomrieť. Niekedy je smrť nevyhnutná, inokedy sa jej dá zabrániť. Ale odohrávajú sa aj tragédie, ktoré sa samy vyvíjajú, postupne naberajú silu a spôsobujú jedno zlo za druhým.

Áno. Túto je načase skončiť.

II

V aute konečne nastalo ticho. Stephanie umlčala Jasona hrozbou, že ak nezatvorí ústa, zastaví a vyhodí ho von. Potom sa môže na stanicu vrátiť pešo. Ticho však nebolo príjemné a Stephanie pevne stískala volant. Trochu stiahla okno a z auta vypustila horúci vzduch. Keď vdýchlala vlhký morský vánok, zachytila slabú vôňu vln narážajúcich do skál pod nimi.

Uvoľni sa, napomenul ju vnútorný hlas. *Nebude to rovnaké ako minule.*

„Tak podľa vás ide o prípad domáceho násillia, seržantka?“ do myšlienok jej prenikol Jasonov hlas. „Na to sú ľudia žijúci tu hore príliš nóbl, nie? Určite sa nehádajú pre peniaze.“

Jason si zložil ruky, akoby tým povedal všetko. Stephanie by sa ho najradšej spýtala, či v akadémii dával aspoň trochu pozor. Nerada brávala so sebou na výjazdy policajtov v skúšobnej lehote, najmä ak boli tvrdohlaví a zle informovaní ako Jason.

„Prijali tiesňový hovor a žena volala o pomoc. To je všetko, čo vieme. Potom linka ohluchla. Podľa súkromnej bezpečnostnej firmy ten dom pripomína Fort Knox, takže vlámanie mi pripadá dosť nepravdepodobné.“

Stephanie až príliš dobre vedela, čo ten hovor znamenal. Ženu volajúcu o pomoc ohrozoval človek, ktorého poznala.

„Hliadkové vozidlo bezpečnostnej firmy už je na mieste a jej zamestnanec čaká pred domom, aby nás pustil dnu. Čoskoro sa dozvieme, čo sa tam stalo,“ ubezpečila Jasona.

Priskoro, opravila sa v duchu Stephanie. Pochybovala, či sa to chce dozvedieť.

Pod pneumatikami auta zaškrípala štrka, a keď sa oblaky rozišli, jasné mesačné svetlo osvetlilo kríky lemujúce úzku príjazdovú cestu. Stephanie odbočila a pred sebou zbadala dlhý biely múr, vysoký približne šesť metrov, s obrovskými dvojíťmi drevenými dverami uprostred.

„Dočerta, čo je to?“ zašepkal Jason, ohromený nezvyčajným pohľadom.

„Zadná stena domu.“

„Nie sú tam okná. Prečo by si postavili dom bez okien?“

„Len počkaj, až vojdeš dnu, Jason.“

Kútikom oka zbadala, že k nej otočil hlavu. „To znamená, že tento dom už poznáte?“

Stephanie prikývla. Nechcela myslieť na deň, keď ju sem naposledy zavolali, a modlila sa, aby dnešný večer bol iný. Lenže volanie o pomoc nikdy neveští nič dobré,

a hoci dom svojou krásou vyražal dych, pri pohľade naň jej naskakovali zimomriavky.

Zastala vedľa auta so znakom bezpečnostnej firmy na bočných dverách. Vyskočil z neho vyziabnutý mladý muž s ťažkou formou akné na tvári.

Preboha, zhrozila sa Stephanie, dve deti za cenu jedného.

„Seržantka Kingová,“ predstavila sa. „Máte kľúč?“

Mladý muž prikývol. „Som Gary Salter. Z bezpečnostnej firmy.“

To by videl aj slepý, pomyslela si a nahlas sa spýtala: „Zvonili ste?“

Gary nervózne preskočil očami zľava doprava. „Nevedel som, či by som mal...“

„Pravdepodobne správne rozhodnutie,“ uznala Stephanie. „Netušíme, čo sa v dome deje, a keby ste doň vstúpili celkom sám, boli by ste príliš zraniteľný. Vráťte sa do auta, Gary. Kým nezistíme, čo sa stalo, nedovoľíme vám túlať sa vnútri a šliapať po možných dôkazoch.“

Stephanie silno pritlačila prst na zvonček, naklonila hlavu nabok a natáhovala uši, či vnútri nezachytí náznak pohybu. V dome však panovalo hrobové ticho. Ešte raz skúsila štástie so zvončekom a potom vsunula kľúč do zámky.

Počula, že Gary za ňou vyskočil z auta.

„V dome majú bezpečnostný systém,“ upozornil ju. „Kód je 140329.“

Stephanie prikývla a odchýlila dvere. V krytom vchode za nimi našla skrinku poplašného zariadenia, ale nebolo aktivované. Otvorila vnútorné dvere a s Jasonom v päťtách vošla do domu. Vstupná hala bola tmavá a hrozivo tichá. Dom mal kvalitnú zvukovú izoláciu, a keď zavolala, jej hlas znel bezvýrazne až mŕtvo.

Cez odchýlené dvere, o ktorých Stephanie vedela, že vedú do hlavnej obývačky, prenikal do haly lúč

svetla. Ohmatávala stenu, po centimetroch sa posúvala dopredu a volala: „Haló? Polícia!“ Otvorila po-
odchýlené dvojité dvere na konci haly a šero sa razom
rozplynulo.

„No dopekla!“ vyhrkol Jason a Stephanie presne
vedela, čo tým myslí. Pohľad, ktorý sa im naskytl, ju
ohromil rovnako ako pri poslednej návšteve. Na zadnom
múre domu s vchodovými dverami neboli nijaké okná,
zato vzdialenú stenu obrovskej obývačky tvoril jediný
sklený panel. Jasné mesačné svetlo sa odrážalo od čier-
nej morskej hladiny hlboko pod nimi, takže sa zdalo, že
dom visí nad oceánom.

„Na kochanie sa výhľadom nie je vhodný čas, mladý,“
napomenula Stephanie kolegu a znovu zakričala: „Haló,
polícia! Je niekto doma?“ Neozval sa nijaký zvuk. „Tak
pod', Jason, skontrolujeme to tu.“

Nachádzali sa v obrovskom otvorenom priestore s ul-
tramodernou kuchyňou, jedálenským stolom pre dvad-
sať ľudí a s celým radom pohoviek. Mesiac zrazu zmizol
za oblakom a Stephanie vystrela ruku k vypínaču, aby
zažala svetlá. Nič sa však stalo.

„Doriti,“ zahundrala. „Zájdí po baterku, ale poná-
hlaj sa. Zatiaľ skontrolujem spálne na nižšom poschodí.
Potom s ňou príd' za mnou.“

Jason sa obrátil k dverám a Stephanie pomaly vykro-
čila k schodisku. Hladké oceľové zábradlie, ktorého sa
pridržiavala, jej chladilo prsty.

„Polícia!“ zakričala. „Pán North, ste tu?“ Počula, že
jej hlasu chýba sebaistota, a v duchu preklínala svoje
spomienky na tento dom. „Pán North?“ skúsila to zase.

Hoci na tiesňovú linku zavolala žena, Stephanie po-
znala iba priezvisko majiteľa, ktorý sa podľa jej informá-
cií znovu neoženil.

Mesiac sa opäť objavil a očarená Stephanie sa zahľadela na jeho odraz na tmavej vodnej hladine. Potom sa spamätala, obrátila sa k schodisku a pravou rukou si vytiahla spoza opaska obušok. Ľavou sa pevne chytila zábradlia a opatrne zostupovala po sklených schodoch. Podchvíľou volala na majiteľa domu, ale nijaká odpoveď neprichádzala.

Niečo sa tu stalo. Cítila to.

Stephanie vedela, že spálne sa nachádzajú na tomto poschodí a na vzdialenom konci chodby je ďalšie schodisko vedúce do suterénu. Dúfala, že nebude musieť zase zísť až celkom dolu.

Vtom za sebou počula dupot. Prudko sa otočila a na tvár jej dopadol lúč svetla zo silnej baterky. Zdvihla ruku a zaclonila si ňou oči.

„Prepáčte, seržantka.“ Jasonovi sa trochu triasol hlas, no Stephanie netúžila zisťovať, či od strachu, alebo od vzrušenia.

Stephanie znovu zavolala do ticha. Spomenula si, kde sa nachádza hlavná spálňa. Minule našla jej dvere otvorené a Northa sediaceho na posteli so sklonenou hlavou a s trasúcimi sa plecami.

Vystrela nohu a jemne ňou strčila do dverí.

Baterku nepotrebovali. Cez vysokánske okná prúdilo dnu mesačné svetlo a dopĺňala ho blikajúca žltá žiara desiatich sviec strategicky rozmiestnených po spálni.

„Preboha.“

Jasonov zhrozený šepot dokonale vystihoval výjav pred nimi. Na posteli ležali dvaja ľudia s rukami a nohami zamotanými v kope plachiet. Stephanie nerozoznala, či údy patria mužom alebo ženám. Kovový zápach jej potvrdil, že zrak ju neklame. Obe telá ležali nehybne a biela posteľná bielizeň bola nasiaknutá hustou tmavou krvou.

Napriek teplej noci Stephanie zamrazilo v zátylku a s námahou prehltna. Dočerta, čo sa tu stalo? Zrazu zatúžila vybehnúť zo spálne, ujsť pred tým surovým výjavom.

Nasilu sa zhlboka nadýchla, obrátila sa k Jasonovi a ticho ho požiadala, aby sa vrátil hore a ohlásil strašný nález. Nepotrebovala zrkadlo, aby si uvedomila, že zhrozený výraz na tvári mladého policajta odzrkadľoval jej vlastný.

Keď Jason vyšiel zo spálne, Stephanie počula zvuk, od ktorého sa jej zježili všetky chlpy na rukách. Bol to plač malého dieťaťa. Otočila sa k dverám a snažila sa zistiť, odkiaľ prichádza. Treba ho nájsť, ale nezdalo sa, že plače od bolesti alebo úzkosti a v spálni ju ešte čakala práca. Musela sa priblížiť k posteli nasiaknutej krvou a dotknúť sa oboch nehybných tiel, presvedčiť sa, že v nich už niet života, hoci o tom vôbec nepochybovala. Striekanec na stene pripomínal čudný abstraktný obraz a čiernobielu fotografiu svetlovlasej ženy v nadživotnej veľkosti, visiacu na čestnom mieste nad posteľou s nehybnými telami, zdobili lepkavé červené škvrny.

Stephanie sa zhlboka nadýchla. Nasilu kládla jednu nohu pred druhú a po centimetroch sa približovala k telám.

Najprv si myslela, že halucinuje. Jedna noha sa zachvela a o chvíľu sa k vzdialenému detskému plaču pridal hlbší zvuk. Nieкто stonal od bolesti... a ten zvuk sa ozýval z posteľe.

Jeden z dvojice ešte žil.

PRVÁ ČASŤ

Pred tromi mesiacmi

Začalo sa to malými krutosťami. Natiahnuté chodidlo, výkrik bolesti, keď koleno narazilo na zem. Postupne im prišiel na chuť. Prichádzali čoraz častejšie a boli čoraz surovejšie. Zdalo sa, že jeho pôžitok rastie s každým násilným činom.

1

Na druhej strane ulice ma zaujme fotografia. Vypĺňa celé okno galérie a visí na tenkých drôtikoch, takže vyzerá, akoby sa vznášala vo vzduchu. Je to čiernobiely obraz dievčenskej tváre, telo zachytili len ako tieň na čiernom pozadí. Kontrast zosilnili, takže každá vyvýšenina na tvári dievčata – líčna kosť, nos, koniec brady – je oslepujúco biela a každá priehlbina zase tmavá a tajomná.

Žastanem na chodníku a zadívam sa na ňu. Galéria je malá, nie väčšia ako obchody po oboch stranách cesty. V jednom predávajú zákusky, v druhom haraburdy pre turistov, ktoré po dvoch týždňoch na slnku skončia v smetnom koši: nafukovacie žraloky, plážové lopty praskajúce po prvom kopnutí, kriklavé ružové nafukovacie matrace a prezdobené šarkany, čo pravdepodobne nikdy nevzlietnu.

Naproti tomu galéria pôsobí dômyselne. Jej sivý obklad zdo-bia iba dve slová namalované celkom vpravo, takmer akoby sa ospravedlňovali za svoju prítomnosť: Marcus North.

Netuším, ako dlho na ňu hľadím, ale fotografia ma osloví. Nevšímam si dopravný chaos, prejdem cez úzku cestu a zastanem pred oknom. Niekoľko minút blúdím v spomienkach na minulosť, ale napokon otvorím dvere a vstúpim. Ohromujúci priestor s tmavosivými stenami siaha hlboko dozadu. Tehlové stĺpiky rozmiestnené niekoľko metrov od seba zvy-

razňujú tmavý sadrový podklad, na ktorom visia fotografie, diskkrétne osvetlené a napriek nedostatku farby žiariace životom.

Jedna ma zaujme viac než ostatné. Pomaly zídem po troch schodoch do hlavnej časti galérie a nespustím oči z dvoch malých detí – čierneho a bieleho –, ponorených do hry. Čierna ruka hladká biele líce, zatiaľ čo biela sa opiera o čiernu nohu. Aj na tejto fotografii zvýraznili kontrast a štrbavé detské úsmey sú jednoducho úchvatné.

Na tehlových stĺpikoch stoja malé mosadzné sochy – prasacia hlava, starecká ruka, noha tanečnice zohnutá v kolene. Každú sochu zdobí najoriginálnejší a najkrajší strieborný šperk, aký som kedy videla: dlhý zvlnený náhrdelník zavesený na krídle vtáka a náušnica s drahokamom vložená v prasacom rypáku.

Na chrbte zacítim čísi pohľad a otočím hlavu.

Za sebou zbadám ženu v krátkych fuchsiovorúžových šatách bez rukávov, ktoré prikro kontrastujú s jednofarebnou galériou. Ešte väčšmi ma však ohromia ženine vlasy ostrihané celkom nakrátko a odfarbené takmer dobiela. Upiera na mňa pohľad, akoby zo mňa už nikdy nechcela spustiť oči. Sú svetlosivé, žiarivé, obrovské a ostrážito ma pozorujú.

Viem, kto to je. Cleo Northová.

„Pomôžem vám?“ ponúkne sa. „Alebo sa iba pozeráte?“

Usmieva sa, ale je to profesionálny úsmev obchodníčky a chýba mu srdečnosť. Odkiaľ som si. Hnevá ma, že som nervózna. Potom si však spomeniem, prečo som tu, a úzkosť ma razom opustí. Vrátim sa po schodoch k nej a vystriem ruku. Ženina je studená ako ľad.

„Evie Clarková,“ predstavím sa. „Bola som zvedavá, či fotografie Marcusa Northa sú naozaj také dobré, ako mi tvrdili.“

Žena trochu prižmúri sivé oči. „Som Cleo Northová, Marcusova sestra. Pravdepodobne zistíte, že sú ešte lepšie. Smiem sa vás spýtať, kde ste sa stretli s jeho prácami?“

Usmievam sa a v prstoch si krútim prameň dlhých blond vlasov, ktoré vedľa Cleiných takmer bielych vyzerajú nevkusne žlté.

„Nedávno som si robila menší prieskum a v miestnych novinách som našla článok o Marcusovi. Vás v ňom spomenuli ako jeho obchodnú manažérku.“

„Ste odtiaľto?“ Ženin zmätený, zamračený pohľad naznačuje, že v tom prípade by ma mala poznať.

„Nie, žijem v Londýne. Ale moja priateľka tu trávila dovolenku a domov si priviezla miestne noviny. Bola som zvedavá a rozhodla som sa, že sem zájdem a osobne si prezriem jeho práce. Hľadám niekoho, kto by mi urobil sériu fotografií.“ Usmejem sa na Cleo s vedomím, že to znie nápadne márnivo. „Požiadal ma o ne otec. Keby som však fotografovanie zverila jemu, zrejme by som skončila pri pózovaní na nudné portréty. A tak som sa ho spýtala, či si môžem sama vybrať fotografa.“

V očiach sa jej mihne obava, ktorú zamaskuje ďalším úsmevom. „Pochybujem, že Marcus by teraz prijal takýto druh zákazky. Špecializuje sa najmä na reportážnu fotografiu, zachytávanie obrazov, ktoré rozprávajú príbeh. Tieto,“ ukáže na portréty vystavené v galérii, „sú ukážkou bratových skorších prác.“

Prikývnem, akoby som tomu rozumela. „Nuž, čo keby som sa s ním porozprávala a vysvetlila mu, čo hľadám? Môj otec pozná veľa vplyvných ľudí, a ak bude s výsledkom spokojný, Marcusa určite odporučí svojim známym.“

V ženiných očiach vidím nerozhodnosť. Na bratovom úspechu jej záleží, novinový článok to jasne naznačil. Musím nájsť spôsob, ako ju získam na svoju stranu.

„Ak to pomôže, nejde mi o ateliérové snímky. Rada by som mala niekoľko fotografií urobených v rôznom čase a na rôznych miestach, ktoré by zachytávali moju meniacu sa náladu. Nemám nič zjavné alebo prešpekulované.“

Cleo sa zatvára trochu urazene. Ako si môžem myslieť, že Marcus je schopný takej banality?!

„Nuž, táto malá výstava dokazuje, že jeho fotografie nikdy nie sú nudné. Zaiste chápete, že ako fotograf je môj brat veľmi žiadaný.“

Po ďalších desiatich minútach jemného presviedčania a nenápadného naznačovania, že Marcusa moje fotografie ešte väčšmi preslávia, Cleo napokon obmäkčím. Súčasný dopyt po bratových prácach nepochybne zveličila – posledných osemnásť mesiacov v podstate žil ako pustovník – a záblesk vzrušenia v jej očiach mi prezradí, že spriada smelé plány do budúcnosti. Nie pre seba, ale pre Marcusa. Viem, že už ju mám tam, kde chcem.

„Ako by ste si to predstavovali?“ spýta sa ma a prvý raz sa na mňa úprimne usmeje. Predtým mi to nenapadlo, ale po tom, čo sa stalo Marcusovi, ľudia možno občas prídu do galérie s nádejou, že ho tam zazrú a presvedčia sa, či má tragédiu vpísanú v tvári. Cleo však zjavne usúdila, že môj záujem o Marcusovu prácu je úprimný.

„Potrebujem sa s vaším bratom stretnúť, aby som pochopila spôsob jeho práce a zistila, či sa naše predstavy zhodujú, no najmä či splnia otcove očakávania.“

„Och, určite ho nesklamú. Porozprávam sa s bratom a potom sa vám ozvem, súhlasíte?“

Pretiahnem tvár. „Nechcem sa tu príliš dlho zdržať. Ak nemá záujem, chcela by som to počuť hneď, aby som zbytočne nemárnila čas. Rada by som sa s ním stretla ešte dnes, ak je to možné.“

Moja žiadosť ju viditeľne znepokojí, ale napokon súhlasí, že mu hneď zavolá a dohodne mi stretnutie. Keď zdvihne telefón, jej výraz mi prezradí, že tou predstavou nie je nadšená. Odvrátim sa, akoby som si to nevšimla. Cleo sa snaží zachovať veselý tón. Kým telefonuje, zamierim hlbšie do galérie, aby mohla presviedčať svojho brata v súkromí.

Napokon zavesí a usmeje sa na mňa. „Vysvetlila som mu, že sa s ním chcete stretnúť ešte dnes, a súhlasil. Občas sa celkom ponorí do práce a k zákazníkom sa správa odmerane, ale to už zrejme patrí k povahe umelca.“

Ospravedlňuje ho, skôr než sa s ním stretnem, no keď mi podá lístok s bratovou adresou, chápavo sa na ňu usmejem.

Rozlúčim sa s ňou s vedomím, že ju dlho neuvidím, a rozhodnem sa ísť k Marcusovi Northovi pešo. Cestou si chcem usporiadať myšlienky a premyslieť, ako ho presvedčím, aby prijal moju zákazku.

Keď kráčam po strmej ceste k jeho domu, pozriem na pláž pod sebou. Deti sa hrajú na piesku, so smiechom a s krikom sa vrhajú do ladového mora a špliechajú vodu na svojich menej otužilých rodičov. Žávidím im ich bezstarostnosť. Nespomínam si, že by som sa v detstve niekedy takto cítila.

Pomaly stúpam po hrubom štrku, kým nezbadám obrovskú bielu stenu. Patrí domu Marcusa Northa, ale viem, že zaň nezaplatil peniazmi, ktoré si zarobil fotografovaním. Nevidím v nej jediné okno, ale nepochybujem, že druhá strana vyzerá celkom inak. Dom stojí na okraji útesu. Určite z neho bude úžasný výhľad.

Priblížim sa k veľkým dreveným dverám a zdvihnem lavú päšť. Keď na ne zabúcham, v ruke pocítim mučivú, neznesiteľnú bolesť. Napriek tomu ďalej klopem a zároveň volám. Asi by som s tým mala prestať a šetriť si ruku. Nemôžem si však pomôcť, a čím dlhšie búcham na dvere, tým mučivejšiu bolesť v nej cítim.

Keď ma prenikavá bolesť vytrhne zo spánku vyvolaného liekmi a odnesie so sebou posledné zvyšky sna, uvedomím si, že nič okrem bolesti v mojej ruke nie je skutočné. Nestojím pred dvermi domu Marcusa Northa. Teraz som v ňom, ležím v posteli v tmavej miestnosti s obrov-

ským oknom obráteným k moru. Ľavú ruku od zápästia až po končeky prstov mám v sadre a bolí ma ako čert. Lieky zrejme už nepôsobia, lebo cítim bolestné pulzovanie a túžbu poškriabať sa na mieste, kam si nedočiahnem.

Oči mám lepkavé. Zrejme som plakala v spánku, keď som si spomenula na ten deň. Každú sekundu som si v sne znovu prehrávala deň, od ktorého prešli takmer dva roky, až do chvíle, keď som zdvihla ruku a zabúchala na dvere. Bodavá bolesť, od ktorej teraz lapám dych, vtedy splynula so snom, pocit sa stal súčasťou príbehu a pokazil jeho záver.

Túžim sa vrátiť do tej chvíle, pripomenúť si, čo sa potom stalo, a presvedčiť sama seba, že všetky rozhodnutia, ktoré som urobila od toho dňa, boli správne. Ale pavučinové vlákna sa trhajú jedno za druhým a viem, že aj keby sa mi podarilo znovu zaspáť, už by som sa nevrátila k tým dverám a nečakala, kedy ich otvoria. Sen sa nenávratne rozplynul.

„Evie?“ Zvyčajne sebaistý hlas teraz znie váhavo a znepokojene.

„Som hore. Pod' dnu.“ Oči neotvorím. Nechcem vidieť dokonalú Cleo, keď viem, že vyzerám príšerne. „Je Lulu okej?“

„Áno. Práve zadriemala, ale celý čas bola dobručká. Ako ti pomôžem?“ Podíde k posteli. Cítim, že stojí rovno nado mnou, ale nepozriem na ňu. „Máš zalepené oči – kde máš toaletné potreby? Trochu ti ich vyčistím, ak chceš.“

„V kúpeľni.“ Zrazu sa mi hovorí ťažko. Už viem, že o Lulu je postarané, a túžim len po tom, aby Cleo odišla.

„Nič tu nevidím!“ zakričí spoza dverí.

„Tá fľaška s nápisom MYDLO!“ zavolám späť.

Nemusím vidieť jej tvár, aby som vedela, že nespokojne mlaská, znechutená mojimi nízkymi nárokmi. Nuž, občas ju rada provokujem.

Cleo nosí svoju dokonalosť ako pancier. Pripomína tvrdú, lesklú ulitu, ktorú som minulý týždeň priniesla z pláže Lulu, nepreniknuteľnú, ale krásnu. Celý jej zovňajšok pôsobí nápadne až vyzývavo, od vlasov odfarbených nabiele cez dokonalý mejkap až po krikľavé oblečenie. Na ulici na ňu ľudia zívali. Nepochybne premýšľali, kto je tá dokonalá žena, a neuvedomovali si, že nech urobia čokoľvek, nikdy im nedovolí, aby sa k nej priblížili. K skutočnej Cleo malo prístup len zopár vyvolených. Ja som k nim nepatrila.

Počujem ju, ako sa vracia cez izbu k posteli.

„Navlhčila som kúsok vaty. To by malo stačiť.“ Keď mi ňou jemne potrie oči, nasilu sa ovládnem, aby som sa neodtiahla. Neželám si, aby sa ma dotýkala. Nikdy sa nezblížime, hoci usilovne predstierame opak, a práve teraz cítim jej úprimnú obavu. Váhavo si sadne na okraj postele a potom mi položí otázku, ktorú som čakala.

„Naozaj nechceš, aby som zavolala Markovi?“

Len čo vysloví jeho meno, vrátim sa do svojho sna. Zase stojím pred vysokými dverami v dlhej bielej stene a búcham na drevo. Ale tentoraz som tam len v spomienkach. Bohužiaľ, už som sa celkom zobudila a čudujem sa, kam zmizol všetok ten čas. Čo všetko sa prihodilo od chvíle, keď som si úmyselne zablokovala myseľ?

Muž, ktorý mi otvoril dvere, vyzeral ako bezdomovec – špinavý, strapatý, s trojdňovým alebo štvordňovým strniskom, ktoré mu vôbec nepristalo.

„Marcus North?“ spýtala som sa.

„Nie. Volám sa Mark. S „k“ na konci. Vždy to tak bolo a vždy bude.“

Už som to vedela, no až teraz som si uvedomila, že sa nepretvaruje ako väčšina umelcov, len aby na seba upozornili.

„Prepáčte,“ ospravedlnila som sa. „Tak teda Mark North?“

Rukou si prehrabol mastné vlasy, čím dosiahol, že sa mu zježili. „Prepáčte. Moja drahá sestrička sa domnieva, že s menom Marcus budem pre ľudí zaujímavejší. Myslel som si, že záleží iba na kvalite mojich fotografií, ale zrejme som sa mýlil.“

Zo spomienok na ten deň ma opäť vyruší Cleo. Dožaduje sa odpovede na otázku, či nemá zavolať Markovi. Už ho však neoslovuje Marcus, lebo na to meno jednoducho prestal reagovať.

„Pravdaže nie! Vieš, že by si našiel akúkoľvek výhovorku, len aby sa mohol vrátiť domov. Príliš si sa natrápila, kým si mu zohnala tú zákazku. Zvládnem to sama.“

Cleo vstane z postele a podíde k vysokánskemu oknu s výhľadom na more. Potom vrhne pohľad na svoju ruku a zase sa odo mňa odvráti.

„Nechápem, ako sa ti to podarilo, Evie. Jednoducho mi to pripadá čudné.“

Predstavím si svoju ruku, pevne pritlačenú na dolné závažia multifunkčnej posilňovacej veže, a šesť pätkilogramových tehličiek zdvihnutých vysoko nado mnou. Vidím aj druhú ruku objímajúcu tyč, ktorá drží kovové tehličky vo vzduchu. Jej zovretie povolí a zlomok sekundy, kým mi tridsatkilogramové závažie dopadne na ruku, čakám na bolesť s vedomím, že mi pravdepodobne zlomí zápästné aj zápästné kosti a články prstov. Poznám názvy takmer všetkých kostí v ľudskom tele.

„Už som ti to vysvetlila. Tyč mi vykĺzla z prstov v nesprávnej chvíli. Viem, znie to hlúpo, no najviac nehôd sa ľuďom udávajú prihodí doma.“

„Ale stalo sa to len chvíľu po Markovom odchode. Prečo si mu nezavolala, aby sa vrátil?“

Vzdychnem si. Nenapadá mi jediná rozumná odpoveď, alebo aspoň taká, ktorej by Cleo uverila.

„Škoda sa už stala. Volat' ho späť domov mi pripadá zbytočné. Ak mi trochu pomôžeš s Lulu, poradíme si. Bola by som radšej, keby sa Mark nevracal.“

Prísne na mňa pozrie.

„Nevolaj mu, Cleo. Dobre vieš, že správa o mojej nehode ho iba vystresuje, a vystresovaného Marka by som teraz nezvládla. Až sa vráti domov, budem sa cítiť oveľa lepšie a ľahšie si s ním poradím.“

Myslím to vážne. Nič iné mi totiž nezostáva.